

Arrest

nr. 193 774 van 17 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 april 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 juli 2013, als descendent ten laste van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 7 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen deze beslissingen ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 135 056 van 15 december 2014 verworpen.

1.2. Verzoeker dient op 23 januari 2015, als descendent ten laste van een Belgische onderdaan, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 16 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen deze beslissingen ingestelde beroep wordt door de Raad bij arrest nr. 159 519 van 5 januari 2016 verworpen.

1.3. Verzoeker dient op 19 augustus 2016, als descendent ten laste van een Belgische onderdaan, een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 14 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 7 maart 2017 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.08.2016 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornamen: [C. A.]

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- verklaring met nr. DSW/KN/20/043/16 dd. 19.08.2016; verklaring ‘confirmation of non ownership of property in Ghana’ nr. 08/2016/04/06 dd. 15.04.2016 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene tot op de dag van het vertrek naar België niet in het bezit was van een eigendom en geen inkomsten of belastingplichtig was aangezien hij student was. Echter, deze verklaringen worden beschouwd als verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De inhoud ervan wordt niet gestaafd door overige stukken. Louter deze verklaringen kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- attesten dd. 19.08.2016 op naam van zowel betrokkene als de referentiepersoon waaruit blijkt dat ze tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Gent.

- bewijzen geldstorting (Ria) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 06.12.2012, 09.01.2013 en 08.02.2013: echter, louter drie geldstorting gedurende een korte periode kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het ten laste zijn van betrokkene van de referentiepersoon. Er dient opgemerkt te worden dat de geldstorting dd. 06.12.2012 en 09.01.2013 reeds werden voorgelegd in een eerdere aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 21.01.2014) én weerlegd in de bijlage 20 dd. 07.07.2014 (welke werd bevestigd door de RVV in het arrest nr. 135 056 dd. 15.12.2014).

- bewijzen geldstorting (Belfius) dd. 22.01.2015, 05.02.2015, 27.02.2015, 21.03.2015, 06.05.2015, 12.08.2015, 03.09.2015, 10.08.2016 en 16.09.2016: echter, deze geldstorting dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. Er dient opgemerkt te worden dat de geldstorting dd. 22.01.2015, 05.02.2015 en 27.02.2015 reeds werden voorgelegd in een eerdere aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 23.01.2015) én weerlegd in de bijlage 20 dd. 16.07.2015 (welke werd bevestigd door de RVV in het arrest nr. 159 519 dd. 05.01.2016).

- arbeidscontract dd. 01.09.2009 ([G.] BVBA) op naam van de referentiepersoon met bijhorende loonfiches voor de maanden mei - juli 2016

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 06.08.2013 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de vader van betrokkene zich in België gevestigd heeft, en inmiddels de Belgische nationaliteit verwierf, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het jarenlange preciaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1.1

Dat de weigering van het toekennen van een verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker gemotiveerd wordt op grond van het feit dat verzoeker niet voldoende zou hebben aangetoond ten laste te zijn van zijn Belgische vader, waardoor niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. bepaalt dat als familielid van een burger worden beschouwd :

'de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'.

Bijgevolg bepaalt artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. enkel dat de meerderjarige bloedverwant in neergaande lijn ten laste moet zijn van de referentiepersoon.

Er wordt evenwel geen enkele definitief gegeven wat verstaan wordt onder 'te hunnen laste zijn', noch worden voorwaarden gesteld welke dienen vervuld te zijn om als een persoon ten laste te worden beschouwd.

Verzoeker heeft bij zijn vorige aanvraag twee stortingsbewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat zijn vader hem geld opgestuurd heeft. Bij zijn nieuwe aanvraag heeft verzoeker tal van rekeninguittreksels neergelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon aan verzoeker geldsommen om in zijn onderhoud te voorzien heeft overgemaakt voor en na zijn komst naar België.

Daarnaast heeft verzoeker officiële verklaringen neergelegd waaruit blijkt dat zoeker in Ghana geen eigendommen en/of inkomsten heeft, attesten van het OCMW Gent, waaruit blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon geen financiële steun ontvangen van het OCMW Gent, en de arbeidsovereenkomst

en de loonbrieven van de Belgische referentiepersoon, waaruit blijkt dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt.

Verzoeker heeft bijgevolg voldaan aan de bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw., nl. Aangehouden dat hij ten laste is van zijn Belgische vader.

Verweerder meent dat deze bewijzen onvoldoende zouden zijn omdat uit de stukken niet blijkt dat verzoeker reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon in België van in het land van herkomst of origine.

Verweerder steunt zich hiervoor geenszins op een wettelijke bepaling. Verweerder voegt door een dergelijke beslissing dan ook voorwaarden toe aan de wet!

Immers geenszins wordt in de Vreemdelingenwet gesteld dat de betrokken vreemdeling dient aan te tonen dat hij reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon in België van in het land van herkomst of origine.

Dat de bestreden beslissing dat ook een schending inhoudt van 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. en van de motiveringsplicht en dus dient vernietigd te worden.

Dat immers verweerder geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom met alle door hem neergelegde bewijsstukken samen, met name de bewijzen van de gestorte bedragen, de verklaringen m.b.t. zijn eigendom en inkomsten in Ghana, de OCMW-attesten, de arbeidsovereenkomst en de loonfiches van de referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat immers uit voormelde bewijsstukken samen voldoende blijkt dat verzoeker financieel en materieel afhankelijk is van zijn Belgische vader en dus ten laste is van zijn Belgische vader.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of verweerder heeft rekening gehouden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht.

1.2.

Dat conform artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

In casu motiveert de bestreden beslissing enkel dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en soms te door verzoeker voorgelegde stukken op

Evenwel wordt geen enkele motivering gegeven op basis van welke wettelijke bepaling, regel of algemeen goedgekeurde praktijk de voorgelegde stukken niet zouden afdoende zijn en welke stukken dan wel het ten laste zijn zouden aantonen.

Verzoeker heeft immers bewijzen voorgelegd dat zijn vader hem geld stuurde en dat hij geen eigendommen en inkomsten heeft in Ghana.

Dat het voor verzoeker dan ook geenszins duidelijk is waarom deze overtuigingsstukken niet zouden volstaan en welke door verzoeker dan wel dienen te worden voorgelegd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de algemene motiveringsplicht.

1.3

Dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelt dat neergelegde verklaringen van verzoeker niet kunnen weerhouden worden omdat ze verklaringen op eer zouden betreffen.

Dat verzoeker benadrukt dat de door verzoeker neergelegde "verklaringen" officiële attesten betreffen, afgeleverd door de Ghanese autoriteiten ("Department of Social Welfare" te Accra en de "Accra Metropolitan Assembly") en geenszins "verklaringen op eer".

Dat derhalve verweerder niet zomaar kan stellen dat het door verzoeker neergelegde bewijsstukken slechts gewone "verklaringen op eer" betreffen.

Dat door verweerder geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom deze officiële Ghanese attesten niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoeker in Ghana geen eigenaar is van onroerend goed en over geen inkomsten beschikte.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht nu verweerder geenszins voldoende onderzoek heeft verricht aangaande de door verzoeker neergelegde Ghanese attesten."

2.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen

dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen.

Verzoeker wordt zo het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd op grond van artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en omdat hij niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de hierin vervatte verblijfsvoorwaarde dat de bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 21 jaar ten laste dient te zijn van de burger van de Unie / Belg die hij wenst te vervoegen. Verweerder verduidelijkt dat om te kunnen worden beschouwd als ten laste van de Belgische referentiepersoon er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan van in het land van herkomst of origine. Hij licht toe waarom de ter staving van het ten laste zijn voorgelegde stukken – met name de attesten uit Ghana en de bewijzen van geldstortingen – niet volstaan als bewijs van het ten laste zijn en motiveert ook voor het geheel van de voorgelegde bewijsstukken dat aan de hand hiervan niet afdoende blijkt dat verzoeker effectief onvermogen is in zijn herkomstland en evenmin dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het herkomstland financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Hij benadrukt in dit verband ook dat het gegeven dat verzoeker in België op het adres van de referentiepersoon is gedomicilieerd niet volstaat om te besluiten dat hij ook ten laste is van deze referentiepersoon en dit nu het ten laste zijn op een actieve wijze dient te worden aangetoond en niet impliciet kan worden afgeleid uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont en deze situatie bovendien enkel betrekking heeft op de situatie in België en niet op deze in het land van herkomst. In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoeker niet zonder meer worden gevolgd in zijn betoog dat niet afdoende is gemotiveerd waarom met alle door hem neergelegde bewijsstukken samen geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van zijn aanvraag. Hij maakt niet concreet aannemelijk dat de voorziene motivering niet kon volstaan en houdt ten onrechte voor als zou verweerder zich beperken tot een opsomming van de voorgelegde stukken, zonder te motiveren waarom aldus volgens hem het bewijs van het ten laste zijn niet of niet afdoende is geleverd. Er dient te worden aangenomen dat de voorziene motivering verzoeker in staat stelt te begrijpen waarom de door hem voorgelegde stukken niet worden aanvaard als voldoende bewijs van het ten laste zijn derwijze dat hij zich er in rechte tegen kan verdedigen. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de voorziene motivering niet als afdoende is te beschouwen, in de zin dat deze hem niet in staat zou stellen op nuttige wijze zijn beroepsmogelijkheden aan te wenden. Waar er – wat het “ten laste” zijn van de referentiepersoon betreft – geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is, kan verzoeker ook niet worden gevolgd dat het bestuur bij zijn afwijzing van de voorgelegde stukken nog naar enige bijkomende wettelijke bepaling, regel of algemeen goedgekeurde praktijk diende te verwijzen of dat hij diende te verduidelijken welke stukken dan wel een voldoende bewijs van het ten laste zijn inhouden.

Verzoeker wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Verweerder stelt dat de aanwezigheid van verzoekers vader in België hieraan niet in de weg staat, nu verzoeker een volwassen persoon is van wie kan worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in zijn herkomstland zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het jarenlange preciaire verblijf in België. Hij stelt dat geen aanwijzingen van het tegendeel voorliggen en geen afhankelijkheidsrelatie aannemelijk wordt gemaakt. Hij stelt ten slotte vast dat er geen sprake is van minderjarige kinderen of enige medische problematiek. Aldus is hij van mening dat gelet op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen belemmering voorligt om verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of enig motiveringsgebrek wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie / Belg in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de

overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

[...]."

Het is niet betwist dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en dat hij bijgevolg, om in aanmerking te komen voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden in functie van zijn Belgische vader gelet op artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen ten laste te zijn van deze Belgische ouder.

Verweerder heeft in de bestreden weigeringsbeslissing gesteld dat het begrip '*ten laste*' zo dient te worden begrepen dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de betrokkene en de Belgische referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verzoeker betwist deze invulling van het begrip '*ten laste*' en stelt dat aldus een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet.

Hoewel verzoeker kan worden bijgetreden dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk vermeldt dat de derdelander reeds ten laste diende te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, wijst de Raad er op dat de Raad van State reeds heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger "*begeleiden of zich bij hen voegen*". Aangezien de wettelijke voorwaarde van het '*ten laste*' zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het '*begeleiden van*' of het '*zich bijvoegen bij*' deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België.

Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG; hierna: de Burger-schapsrichtlijn (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip '*ten laste*' door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arrest Jia en Reyes (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, § 43, bevestigd in HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder '*te hunnen laste*' zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn

echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit met zich meebrengt dat het *'ten laste zijn'* inhoudt dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

De Raad herhaalt verder dat, wat het *"ten laste"* zijn van de referentiepersoon betreft, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

In zoverre verzoeker een opsomming geeft van de verschillende door hem ter ondersteuning van de aanvraag voorgelegde stukken en stelt dat hiermee wel degelijk werd aangetoond dat hij ten laste is van zijn vader, merkt de Raad allereerst op dat verzoeker als dusdanig niet betwist dat het bestuur deze verschillende voorgelegde stukken in zijn beslissing heeft betrokken. Hij beperkt zich met zijn betoog in wezen tot het herhalen van zijn standpunt dat hij ten laste is van zijn vader en stelt aldus zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

De Raad stelt vast dat verweerder inzake de verschillende door verzoeker voorgelegde bewijzen van geldstortingen een onderscheid maakt tussen de bewijzen van geldstortingen tot en met 8 februari 2013 en de bewijzen van geldstortingen vanaf 22 januari 2015. Inzake de voorgelegde bewijzen van geldstortingen tot en met 8 februari 2013, ofwel de geldstortingen die dateren van voor de komst van verzoeker naar België, wordt geoordeeld dat louter drie geldstortingen gedurende een korte periode niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het ten laste zijn. Hierbij wordt er ook op gewezen dat de geldstortingen van 6 december 2012 en 9 januari 2013 reeds voorlagen in het kader van een eerdere aanvraag om gezinshereniging doch niet werden aanvaard, en deze beoordeling door de Raad werd bevestigd. Wat de bewijzen van geldstortingen vanaf 22 januari 2015 betreft, stelt verweerder vast dat deze dateren van na de aankomst van verzoeker in België en om deze reden niet kunnen worden aanvaard als bewijs dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Ook hier wordt verder vastgesteld dat enkele bewijzen van geldstortingen reeds voorlagen in het kader van een eerdere aanvraag om gezinshereniging die werd afgewezen, beslissing die in beroep werd bevestigd. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete argumenten aanbrengt ter weerlegging van deze voorziene motiveringen of die maken dat verweerder hierbij op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Inzake de voorgelegde attesten uit Ghana – met name enerzijds de verklaring van het *'Department of social welfare, Accra Metropolitan Assembly'* van 19 augustus 2016 en anderzijds de *"confirmation of non ownership of property in Ghana"* van de *'Accra Metropolitan Assembly, Ablekuma North Sub – Metro district council'* van 15 september 2016 – heeft verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing aangegeven dat deze stukken op zich niet kunnen worden aanvaard als voldoende bewijs van het gegeven dat verzoeker onvermogen is in zijn herkomstland of van het ten laste zijn, waar het gesolliciteerd karakter van de verklaringen niet kan worden uitgesloten en de inhoud ervan niet wordt gestaafd door overige stukken. Verzoeker brengt hier tegen in dat het officiële attesten zijn afgeleverd door de Ghanese autoriteiten en deze niet zonder meer als verklaringen op eer kunnen worden beschouwd. Hij betoogt aan de hand van deze stukken wel degelijk te hebben aangetoond dat hij in Ghana geen eigenaar is van enig onroerend goed en hij er evenmin over inkomsten beschikte. De Raad merkt allereerst op dat waar verweerder aldus heeft aangegeven deze verklaringen niet te weerhouden als afdoende bewijs omdat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten, duidelijk wordt bedoeld op het mogelijk gesolliciteerd karakter van de afgelegde verklaringen als dusdanig en dus niet van de stukken zelf die evident gesolliciteerd zijn in de zin dat deze op vraag van verzoeker zijn opgesteld. Er dient te worden aangenomen dat verweerder aldus heeft willen aangeven dat volgens hem het niet kan worden uitgesloten dat de verklaringen louter op basis van verzoekers eigen verklaringen zijn opgesteld en dit zonder dat deze steun vinden in meer objectieve bronnen. Zo stelt

verweerder vervolgens ook vast dat de inhoud van de attesten of verklaringen niet wordt gestaafd door andere stukken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het als kennelijk onredelijk is te beschouwen waar het bestuur oordeelde dat niet blijkt dat aan deze stukken een hogere bewijswaarde kan worden toegekend dan aan verklaringen op eer of dat deze op zich geen voldoende bewijs kunnen uitmaken van de onvermogens van verzoeker in zijn herkomstland of het ten laste zijn van de Belgische ascendent, waar uit de betreffende stukken niet kan worden opgemaakt of de erin opgenomen verklaringen zijn opgesteld louter op basis van de eigen verklaringen van verzoeker dan wel op basis van eigen raadplegingen van welbepaalde databanken of op basis van welbepaalde overige informatie die voorlag. Het enkele gegeven dat het documenten betreft die uitgaan van de autoriteiten van verzoekers herkomstland vermag de motivering van het bestuur nog niet onderuit te halen, nu dergelijke stukken uit derde landen niet automatisch worden aanvaard in België en dit daargelaten de vraag of het ook daadwerkelijk officiële stukken zijn waar deze stukken niet zijn gelegaliseerd. Daarenboven wordt er op gewezen dat de bestreden weigeringsbeslissing is gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich deze beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in zijn land van herkomst en 2) dat er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet, blijkt dat verzoeker er niet in slaagt om het tweede motief te weerleggen. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om te stellen dat indien een vreemdeling in zijn herkomstland effectief werd onderhouden en gesteund door een familielid in België teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien hij hiervan concrete bewijzen moet kunnen voorleggen en dit gedurende een zekere tijd. Verzoeker brengt ook geen overtuigende reden aan waarom hij een dergelijk bewijs dan niet kan voorleggen. De vaststelling dat verzoeker aan de hand van de door hem voorgelegde stukken geen afdoende bewijs kon voorleggen van een effectieve en structurele steun van zijn vader vanuit België opdat hij in zijn herkomstland in zijn basisbehoeften kon voorzien, volstaat opdat verweerder in alle redelijkheid kon oordelen dat niet blijkt dat verzoeker in het herkomstland en dit voorafgaand aan de komst naar België ten laste was van zijn Belgische vader en op deze grond de aanvraag kon weigeren. Bijgevolg blijkt wezenlijk ook niet dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn kritiek dat hij aan de hand van de verklaringen van de Accra Metropolitan Assembly wel degelijk zijn onvermogens in het herkomstland zou hebben aangetoond.

In zoverre verzoeker verder aangeeft dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met *“alle door hem neergelegde bewijsstukken samen”* stelt de Raad allereerst vast dat verzoeker niet aangeeft dat enig stuk ten onrechte niet in de beoordeling werd betrokken en hij verder ook geen concrete argumenten aanbrengt dat verweerder op basis van de verschillende voorgelegde stukken, op zich genomen dan wel in samenhang met de overige stukken, op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat hiermee het ten laste zijn niet of onvoldoende is aangetoond.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin kan een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.2.4. Het redelijkheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden weigeringsbeslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan verweerder tot de weigering van

verblijf van meer dan drie maanden heeft besloten. Verweerder heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat verweerder bij het nemen van deze beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.1.2.5. Waar verzoeker een schending van de hoorplicht aanvoert, wordt er op gewezen dat hij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat hij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Hij heeft zich ook persoonlijk aangemeld bij de administratieve diensten van zijn gemeente om de aanvraag in te dienen, doch er blijkt niet dat hij hierbij nog bijkomende argumenten naar voor wenste te brengen. Het volstaat dat de aanvrager de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Er blijkt ook niet welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog, nu hij op geen enkele wijze duidt welke elementen of verduidelijkingen hij dan nog had kunnen geven die alsnog een andere beslissing hadden kunnen rechtvaardigen.

2.1.2.6. Wat de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging betreft, wordt er tenslotte op gewezen dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig worden opgeworpen (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Daarenboven wijst de Raad op voorgaande bespreking waaruit blijkt dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om zijn aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven en dat niet blijkt dat hij nog enige dienstige informatie had kunnen aanreiken die tot een andere beslissingname had kunnen leiden.

2.1.2.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Belgische Grondwet.

Hij licht het middel als volgt toe:

“2.1.

De bestreden beslissing schendt tevens artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 EVRM, nu het recht op de eerbiediging van het privéleven van verzoekster geschonden wordt.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbiediging van het privéleven en gezinsleven en ook artikel 8 EVRM voorziet in het recht voor eenieder op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

2.2.

Dat verzoeker sedert 2013 bij zijn vader in België inwoont en de familieband tussen hen dan ook zeer sterk is.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.”

2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

In casu beroept verzoeker, die meerderjarig is, zich op zijn familieband met zijn Belgische vader bij wie hij sedert 2013 in België inwoont. Hij stelt dat deze band zeer sterk is.

De Raad merkt in dit verband op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit evenwel anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Te dezen toont verzoeker geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen hemzelf en zijn Belgische vader. Het louter wijzen op een samenwonen sinds 2013 kan in dit verband geenszins volstaan. Onder verwijzing naar de bespreking van het eerste middel stelt de Raad verder vast dat verzoeker de vaststelling van het bestuur ook niet weerlegt dat niet blijkt dat hij in zijn herkomstland is aangewezen op de materiële en financiële steun van zijn vader om in zijn behoeften te kunnen voorzien. Bijgevolg toont verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Daarenboven – voor zover de ingeroepen familieband alsnog onder de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM valt – wijst de Raad er op dat in casu niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding ook in geen geval sprake kan zijn van een inmenging in het voorgehouden gezins- of familieleven van verzoeker. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezins- of familieleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individuele geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- of familieleven en het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v.

Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- of familieleven en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- of familieleven en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). De Raad stelt vast dat, zo er al sprake zou zijn van een beschermenswaardige familieband in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog verzoeker in casu nalaat om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit familie- of gezinsleven elders. Immers, hij houdt slechts voor dat hij *“sedert 2013 bij zijn vader in België inwoont en de familieband tussen hen dan ook zeer sterk is”*. Hij zet niet uiteen waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn om zich met zijn vader in zijn land van herkomst te vestigen. Hij licht evenmin toe waarom hij – die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd – meent dat zijn private belangen dienen te primeren op het algemeen belang dat gediend is met een stringente toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.2.2.2. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt aan artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de voorgaande bespreking van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en verzoeker niet aantoonde dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

2.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG – omgezet in artikel 74/13 Vw. – verplicht staten om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven.

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Geenszins blijkt uit de beslissing of verweerder op een afdoende manier heeft rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van het bevel.

Temeer daar verzoeker al geruime tijd inwoont bij zijn Belgische vader.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

2.3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. Zoals reeds werd vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Verweerder motiveert dat de aanwezigheid van

verzoekers vader in België hieraan niet in de weg staat, nu verzoeker een volwassen persoon is van wie kan worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in zijn herkomstland zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het jarenlange precare verblijf in België. Hij stelt dat geen aanwijzingen van het tegendeel voorliggen en geen afhankelijkheidsrelatie aannemelijk wordt gemaakt. Hij stelt ten slotte vast dat er geen sprake is van minderjarige kinderen of enige medische problematiek. Om deze redenen is verweerder van mening dat gelet op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen belemmering voorligt om verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Aldus is in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zowel een motivering terug te vinden inzake de rechts- en feitelijke grond voor het geven van het bevel als een motivering waarom geen van de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – met name het gezins- of familieleven, de gezondheidstoestand of de belangen van het kind – zich verzetten tegen het nemen van een verwijderingsmaatregel. Hierbij werd, zo wordt herhaald, uitdrukkelijk geduid waarom het familieleven met de Belgische vader zich niet verzet tegen de verwijderingsmaatregel. De voorziene motivering laat verzoeker toe te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke overwegingen het bestreden bevel is gegeven, derwijze dat is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker maakt het tegendeel geenszins met concrete argumenten aannemelijk.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt andermaal niet aangetoond.

2.3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen laat verzoeker gelden dat niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met zijn gezins- en familieleven, te meer nu hij reeds geruime tijd inwoont bij zijn vader. Een eenvoudige lezing van het bestreden bevel leert evenwel dat het bestuur dit gezins- of familieleven wel degelijk in zijn beoordeling heeft betrokken en heeft gemotiveerd waarom volgens hem dit het nemen van de verwijderingsbeslissing niet in de weg staat. Verzoeker laat na concreet in te gaan op deze motivering en toont niet aan dat verweerder hierbij is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2.3. Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS